

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΘΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΖΑΝΠΡ

ΔΥΟ ΠΤΩΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

“Υστερ’ από
μιά ζωή γε-
μάτη περιπέ-
τειες, θάσανα

και στερήσεις, ο Τζός Σούλλιθαν, γέρος πειά, τσακισμένος, με τό ένα πόδι στον τάφο, μπόρεσε επί τέλους ν’ άποχτήσει εκείνου που διειρεύθηκε στά νεανικά του χρόνια: μιά άγρεπαυλι άρκετά μεγάλη και κάπου διακόσια θώδια. Ο Τζός θα μπόρούσε, επί τέλους, νά ζηνιοάση, νά ξεκουραστή κοντά στά παιδιά του, τό Χάμ, τό Δαυίδ και τό Γιάσπερ—τρία εύρωστα παλληκάρια, που φημιζόντουσαν σ’ όλη την περιφέρεια τής πολιτείας τής Ντακότα ως οι καλύτεροι καθαλλάριδες—και τις δυο κόρες του, τή Χρηστία και τή Μίνι, τις ώμορφότερες κοπέλλες του τόπου. Ναι, ό γέρο Σούλλιθαν θα μπόρούσε νά γνωρίση λίγη χαρά στά γεράματά του, άν τά παιδιά του δέν τόν πικριάνανε με τις παράξενες αντίληψεις που είχαν γιά τή ζωή.

Τά δυο κορίτσια διειρεύόντουσαν λούσα και μεγαλεία. Θά ήθελαν νά άποκτήσουν πολύ χρυσάφι γιά νά πάνε σέ μιά μεγάλη πολιτεία, τό Σικάγο ή τή Νέα Υόρκη, και νά γλεντήσουν τά νειάτα τους. Η ταπεινή άγρεπαυλι τους—γιά την όποια ο πατέρας τους ήταν τόσο περήφανος—τους φαινότανε άκατοίχητος στάδος. Έπλητταν θανάσιμα μέσα σέ κείνη την άγρια μοναξιά... “Όσο γιά τά τρία παλληκάρια, δέν συλλογιζόντουσαν τίποτ’ άλλο από τό πρωί ως τό θράδυ, παρά κινδύνους και περιπέτειες. Είχαν θαρρεθή πειά νά θόσκουν τά θώδια του πατέρα τους... Ηέβλαν ν’ άποκτήσουν την ανεξαρτησία τους, νά παλαίψουν, νά γνωρίσουν χώρες μακρινές...

Τού κάκου ο πατέρας τους προσπαθούσε νά τους πείσει, ότι την εύτυχία θα την γνώριζαν μονάχα στην άγρεπαυλι τους με μιά ήρεμη και ταπεινή ζωή. Οι υιοί του κ’ ή κόρες του τόν κοροΐδευαν γιά τις περιορισμένες αντίληψεις του. Κ’ ένα πρωί, άποφάσισαν νά έγκαταλείψουν τό γέρο πατέρα τους μόνο, όλομόναχο, στό κτήμα του και νά πάνε νά πραγματοποιήσουν τά όνειρά τους... Θά πήγαιναν στην περιφέρεια τών Βραχωδών Όρέων, στην όποια είχαν ανακαλυφθή τελευταία άφθονα κοιτάσματα χρυσού. Θά γίνοντουσαν κ’ αΐτιο, όπως και τόσοι άλλοι, χρυσοθήρα... Η αλήθεια τώρα είνε, ότι ο Χάμ, ο Δαυίδ και ο Γιάσπερ ήθελαν τό χρυσάφι όχι γιά νά τό κρατήσουν γιά τόν έαυτό τους, μά γιά νά τό δώσουν στίς αδελφές τους, που τις λάτρευαν κυριολεκτικά. Έκείνι, άτομικά, ένδιαφερόντουσαν μονάχα γιά τις περιπέτειες...

Την άπόφασή τους αύτην την ανακοινώσαν ένα πρωί σόν πατέρα τους, με ψυγμάρια και άπάθεια, άδιαφορώντας άν θά πληγώσαν κατάκαρδα τόν αγαθό εκείνον άνθρωπο. Ο Τζός Σούλλιθαν δέν τους έκανε παράπονα, δέν προσπάθησε νά τους κινή ν’ άλλάξουν γνώμη, γιατί ήξερε, ότι γαμένα θα πήγαιναν τά λόγια του... Άρπσε τό κεφάλι του νά πέση στό στήθος του και ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε από δυνατά αναφυλλιάτα:—Πηγαίνετε όπου θέλετε, παιδιά μου... Δέν κάνετε, θέσθαια, καλά που μ’ άφήνετε όλομόναχο... Λίγα εν’ ακόμα τά χρόνια τής ζωής μου, και ίσως νά μη προήττω νά σας ξαναδώ... Ωστόσο, πηγαίνετε με την εύχή μου!... Και άν τά πράγματα δέν σας έρθουν θολικά, νά ξέρετε, ότι τό πατρικό σας σπίτι είνε πάντοτε έτοιμο νά σας δεχτή!..

...Δεκαοχτώ όλόκληρου μήνες, τά πέντε αδέλφια πάλαψαν σκληρά, σέ μιά έρημη περιφέρεια τών Βραχωδών Όρέων, σκάθοντας τό χώμα από τό πρωί ως τό θράδυ γιά ν’ ανακαλύψουν καμμιά φλέβα χρυσού. Είχαν πειά άπελπιστή, είχαν νοσταλγείσσει την γλυκεια γαλήνη τής άγρεπαυλιώς τους κ’ έτοιμαζόντουσαν νά μπουν στό άμάξι με τά δυο θώδια, που είχαν πάρει ά-

πό τόν πατέρα τους, και νά εξαγαυρίσουν στό χωριό τους, όταν, ξαφνικά, ένα άπόγευμα, ο Χάμ, εκεί που έσκαθε παράμερα, έθγαλε ξαφνικά μιά κραυγή:

—Χρυσάφι!... Χρυσάφι!..

Ο Δαυίδ, ο Γιάσπερ, ή Χρηστία και ή Μίνι πέταξαν τις άξίνες από τά χέρια τους κ’ έτρεξαν κοντά στό Χάμ, ό όποιος χοροπηδούσε από τή γαρά του. Πράγματι, είχε ανακαλύψει ένα όλόκληρο στρώμα από ψήγματα και από μικρούς θώλους χρυσάφι!..

“Όταν τά πέντε αδέλφια συνήλθαν από την άλλωφροσύνη, στην όποια τους έβριζε ή χαρά τους, έλαθαν την άπόφασή νά γεμισούν τό άμάξι τους με χρυσάφι και νά γυρίσουν στό πατρικό τους σπίτι, γιά ν’ ανακοινώσουν στόν πατέρα τους την εοχάριστη είδηση. “Υστερα θα μοιραζόντουσαν την περιουσία τους και θα τραβούσε ο καθένας όπου ήθελε...

“Ετσι κ’ έγινε. Γεμισαν τό άμάξι χρυσάφι και ξεκίνησαν με τά πόδια, έπιστρέφοντας στό χωριό τους, που ήταν κάπου δυο μέρες μακριά... Τραγουδούσαν και γελούσαν από τή χαρά τους. Την πρώτη νύχτα, κοιμήθηκαν στό ύπαιθρο, ένώ ένας από τους αδελφούς φύλαγε σκόπος... Κατά τά χαράματα, όμως, τής δεύτερης μέρας,—λογάριασαν νά θρίσκωνται κατά τό θράδυ στό σπίτι τους—τους έβριζε ξαφνικά μιά δυνατή χιονοθύελλα...

Μέσα σέ μισή ώρα, όλη ή έκταση γύρω τους είχε σκεπαστή από τό χιόνι.

Τά θώδια δέν μπόρούσαν πειά νά προχωρήσουν και τά πέντε αδέλφια αναγκάστηκαν νά σπρώχνουν τις ρόδες του άμαξιού... Πέρασαν έτσι δυο, τρεις, τέσσερας ώρες... Τό χιόνι έξακολουθούσε νά πέφτη πυκνό, εουλιάζοντας τά χέρια τών οδοιπόρων, κούθοντας την άναστροφή τους...

Ξαφνικά, άκούστηκε μιά άπελπισμένη κραυγή τής Μίνι:—Χρηστία!... Χρηστία!... Τι έχεις, αδελφούλα μου; Η Χρηστία είχε σταθή άπότομα ακίνητη, με πρόσωπο μελασιασμένο, κρατώντας σφιχτά με τό χέρι της τόν τροχό του άμαξιού. Μά όταν ο τροχός αύτός έκανε ακόμα μιά στροφή, ή Χρηστία δέν μπόρεσε νά κρατηθή όρθια κ’ έπεσε κάτω, λιπόθυμη...

Ενώ ή Μίνι και ο Γιάσπερ προσπαθούσαν νά συνεφέρουν την αδελφή τους, ο Δαυίδ και ο Χάμ άρχισαν νά πετάνε από τό άμάξι στό χαλι που σχημάτιζε τό χιόνι διάφορες άποσκευές, γιά νά κάνουν τόπο ν’ άποθεθούν σ’ αύτό τή Χρηστία. Και ύστερα, έξαπλώσαν την άνοσηθη ακόμα νέα πάνω στό άμάξι. Ένα στρώμα από ψήγματα χρυσού. Η Μίνι την σκέπασε με γουναρικά... Και συνέχισαν τό δρόμο τους, με πείσιμα και άπελπισία, γιατί ή ακινησία τους καταδικάζε σέ θάνατο. Κάθε στιγμή που περνούσε ήταν πολύτιμη... “Έπρεπε νά διαστούν γιά νά φρεθούν μιά ώρα άρχητερα στό σπίτι τους, πριν ταφοδύνάτω από τό χιόνι, που έξακολουθούσε νά πέφτη πυκνό, διάκόκο, σκεπάζοντας τά πάντα μ’ ένα σάβανο έλαφρό σάν πούπουλο και, συγχρόνως, βαρύ σάν ταφόπετρα...

“Όσο ανέβαιναν στό θουνο, πίσω από τό όποίο θρίσκόντανε τό χωριό τους και τό σπίτι τους, ο άέρας γινότανε πιο κρύος, τό χιόνι πιο πυκνό. Κάθε νιφάδα τους έκανε τά μάγουλα τών αναμεινών κάρβουνο. Ο Χάμ και ο Γιάσπερ είχαν την έντύπωση ότι όλόκληρο τό θουνο ήταν από χιόνι κ’ ότι κινδύνευαν, από στιγμή σέ στιγμή, νά πέσουν όλοι μαζί με τό άμάξι και τά θώδια, σέ μιά άβυσσο από νιφάδες... Τους ήταν, λοιπόν, γραφτό, ύστερ’ από τόσους κόπους και τόσους άγώνες, νά πεθάνουν εδω, στην άπέραντη λευκή έρημιά, χωρίς νά ξαναδούν τό πατρικό τους σπίτι, χωρίς νά χαρδόν τό χρυσάφι που κατάβρβησαν νά μαζέψουν; Τά πάντα είχαν συνωμοτήσει εναντίον τους.

Ξαφνικά, ένα από τά θώδια γονάτι-

σε, τσακισμένο από την κούραση. Μά και τ' άλλο ζωό δεν μπορούσε πια να προχωρήσει περισσότερο... Στο μεταξύ, άρχισε να νυχτώνει... "Αν θα τους σκέπαζε τ' σκοτάδι σ' αυτή την έρημιά, οι δδοιοφόροι ήταν χαμένοι. Καμιάς έλπίδας σωτηρίας δεν τους έμενε πια... "Έπρεπε, λοιπόν, να εξαφρώσουν το αμάξι από το πολύ θάρος, για να μπορούσαν να τ' εύρουν τα βώδια και να θρεθούν μία ώρα άρχητερα σε άσφαλισμένο μέρος... Θά έβγαιναν βέβαια ένα μέρος από τ' οθαροσό που κοπίσασ τούνο για ν' αποκτήσουν... Μά θά έσωζαν τή ζωή τους... κ' εξάλλου, τ' χροσάφι που θά τους έμενε, ήταν αρκετό για να εξασφαλίσει για πολλά χρόνια τήν εύημερία τής οικογενείας τους...

Και ο Δαυίδ και ο Γιάστερ άρχισαν να βυθίζονται τα χέρια τους στο χροσάφι και να πετάνε στο χιόνι, μέ τις χούφτες τ' πολύτιμο μέταλλο... "Υστερ' από λίγο, τα βώδια μπόρεσαν να ξεκινήσουν και πάλι. Πριν όμως προχωρήσουν πολύ, έπεσε κάτω και η Μίνι, ξυλισμένη από τ' κρύο, πεθαμένη από τήν κούραση, μισότρελλα από τ' φόβο... Τ' αδέλφια τής τήν σκώσαν και τήν ζάπλωσαν και αυτήν δίπλα στην άναίσθητη άνομα Χριστίνα, πάνω στο χροσάφινο στρώμα...

...Τα βώδια έασταματάτησαν. Ο Δαυίδ, ο Χάμι και ο Γιάστερ άναγκάστηκαν να πετάξουν και άλλο χροσάφι, για να εξαφρώσουν περισσότερο τ' θάρος του άμαξιο... Μήνες ολοκλήρους κοπίσασ, τ'ρωσαν, ταλαιπωρήθηκαν, για να μαζέψουν αυτούς τούς μικρούς χρυσούς θόλους... Και τώρα τους πετούσαν σάν άχρηστους, σάν περιττούς!... Μά έπρεπε να κάνουν γρήγορα, να γυρίσουν μία ώρα άρχητερα σπίτι, για να σώσουν τις δυο άγαπημένες τους αδελφές από τ'θεβαιο θάνατο!...

Η γιονοβέλλα είχε σταματήσει, όταν τ' άμάξι έφτασε μπρος στο πατρικό σπίτι. Ο πατέρας, κλειδωμένος στο σπίτι, δένειχε αντίληφθ' τόν έρχομό τών παιδιών του...

Τα τρία αδέλφια έβγαλαν τότε ένα άσθ' στεναγμό άνακουφίσεως. Είχαν σωθ'! Είχαν σωθ' και έβαν άκόμα άρκετο χροσάφι για να κάνουν εύτυχημένα από τ' γέρο πατέρα τους και τή Μίνι και τή Χριστίνα!... Τή χαρά θά έβαιρνε ο καυμένος ο γέρος!...

Μά όταν έκαναν να κατεβήσουν από τ' άμάξι τις αδελφές τους, για να τις μεταφέρουν στο σπίτι τους και να τις συνεγέρουν κοντά στην φωτιά, είδαν πώς η δυο κοπέλλες ήταν νεκρές.

Η Μίνι και η Χριστίνα ήταν πεθαμένες—ξάπλωμένες, κοντα—κοντά, πάνω στο χροσάφι, τ' χροσάφι αυτό που είχαν τόσο λαχταρήσει!...

Τα τρία αδέλφια κούταξαν μέ μάτια όρθάνοιχτα μία τ' πτώματα τών δυο κοριτσιών και μία τ' φωτισμένο παράθυρο του σπιτιού τους!

Σέ λίγο, θά έπρεπε να φανερώνουν στο γέρο πατέρα τους όλη τήν αλήθεια!...

JACQUES CEZEMBRE

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !..

Κάποιος Άμερικανός ράφτης, θέλοντας να ρεklamάρη τ' κατάστημά του, πήγε μία νύχτα σε μία πλατεία του Σικάγου και φόρεσε σε κάποιον από τ' αγάλματα τής ένα κομψό σακάκι, δικής του κατασκευής, άπάνω στο όποιο ήταν γραμμένη η έπιγραφή του έργοστασίου του.

Τήν άλλη μέρα, γίνηκε μεγάλος θόρυβος, τ' παισιματοδικείο έπέβαλε πρόστιμο στο ράφτη κ' η έφημερίδες αφιέρωσαν στην πρωτότυπη ρεklamά πολύσητες περιγραφές και κρίσεις.

Τ' άποτέλεσμα ήταν άπειρος άνωτερο από εκείνο που έλπικε ο τολμηρός και παράξενος ρεklamαδόρος! Ο κόσμος κατακλύσε απ' τ' πρωτό από τ' βράδυ, κάθε μέρα, τ' κατάστημά του και τού άφηνε παρά μέ ούρα!... Κι' έτσι σε λίγο ο έπινοητικώτατος Άμερικανός ράφτης έγινε πάμπλουτος!..

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

"Από τόν φιλαλήθη άνθρωπο, όλα βγαίνουν απ' τ' στόμα του, όπως ακριβώς μπήκαν από τ' αυτιά του.

Θερβαντέζ

"Όποιος κλαίει για όλον τόν κόσμο, στο τέλος χάνει τ' μάτια του.

Σαμπάχ

**Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ
ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",**

Είς τήν 22αν κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, έ 1ος αριθμός θά κερδίη ολοκλήρον τήν σειράν τών βιβλίων τής Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Έννεα κατά σειράν αριθμοί θά κερδίζουν από ένα βιβλίο του περιφήμου μυθιστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Έπίσης πάντες οι αριθμοί, οι λήγοντες είς τ' δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού, θά κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», όποιοδήποτε έτους θέλουν, εκ τών εύρισκομένων είς τήν Βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου».

Οι έν Άθηναις κερδίζοντες θά φέρουν τ' όφελον μέ τ' έν αυτό δελτίον στα Γραφεία μας και θά παίρνουν τ' δώρα των. Οι έν ταίς Έπαρχίαις θ' αποκρίνουν και θά μάς στέλνουν τ' δελτία των και θά λαμβάνουν τ' δώρα των μέ τ' Ταχυδρομείον ή μέσων των Ύποπρακτορείων μας.

Κάθε άναγνώστης δύναται ν' αγοράζη και δύο και τρία φύλλα, για να έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους.

Τ' άποτέλεσματα τών κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα του «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει να σπένδουν να παραλείθουν τ' δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν εύθυνόμεθα σχετικώς.

Η 20η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

[Οι κερδίζοντες αριθμοί και τ' δώρα]

Στίς 5 μ. η. τής περασμένης Τετάρτης 11ης Απριλίου έγινε είς τ' Γραφεία μας η 20η κλήρωσις διά τήν διανοήν τών δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», λαρισταιένοι πολλών δημοσιολογίων και άναγνωστών μας.

Από τήν κλήρωσιδα, είς τήν όποιαν είχαν τεθ' όλοι οι αριθμοί οι δημοσιευθέντες είς τ' φύλλα του «Μπουκέτου», άνεσώθησαν κατά σειράν οι έξής αριθμοί :

Ο 1ος αριθμός 12981, όστις κερδίζει ολοκλήρον τήν σειράν τών βιβλίων τής Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Οι κάτωθι έννεα αριθμοί κερδίζουν άνα έν βιβλίο του περιφήμου μυθιστορήματος του Πόλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Βουζούλας» : 1120, 6, 10600, 20362, 23244, 31784, 15900, 13322, 4781.

Έπίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες είς 81 (ήτοι είς τ' δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού 12981), κερδίζουν άνα έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», τής οποιασδήποτε τών τυχερών.

Η 21η κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας θά γίνη και πάλιν είς τ' Γραφεία μας τήν 5 μ. η. τής Τετάρτης 18 Απριλίου. Όσοι έπιθυούν δύνανται να λαρευρεθούν.

Έπίσης όσοι εκ τών άναγνωστών τών επαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τ' σχετικά δελτία μέ τούς κερδίζοντας αριθμούς, άναγράφοντας επί του δελτίου τ' όνομά των καθαρά, θά παραλαμβάνουν δέ τ' βιβλία των από τ' Ύποπρακτορεία τής επαρχίας των, είς τ' όποια θ' άποσταλή — επί τούτο — μετά σχετικώ όνομαστικώ καταλόγου, και έπεξηγηματικη έγκύβλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν και σήμερα συνέχειαν τών όνομάτων τών τυχερών του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου» :

Ο κ. Δ. Ρέλιος, Έδιμόνορον Ροστιάν 1 Θεσσαλονίκης, κέρδισε μία γραββάτα μεταξοτή, και οι κ. κ. Μιχ. Γ. Ροδόπουλος, Άγιος Δημητρίου 33 Θεσσαλονίκης, και Άνδοθα Κωνσταντίν Ζωάνθος, τ' μυστήριον του Πόλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Οι κ. κ. : Χ. Λεπτήσης Κοζανιά Πειραιώς, Γ. Μαρούλης Ίθάκη, Γ. Παπαδόπουλος Λεβάρδια Λευκωσίας, Γ. Παπαδόπουλος Άθήνα Γ, Συναζακίης όδός Νεωρείων Πειραιώς, Κ. Γεωργουίλας Μακρονεάδα Άρτης, Γ. Παπατριανταφύλλου Ίστωια, Σπ. Παύλου Άθήνα, Σπ. Γοδέλαν Τονογία, Νίνα Σκεπή Ν. Όρεστιάς, Ζ. Αιαρούλης Άμαρούσιον, Γ. Λεωνίδας Θεσσαλονίκης, Σόλ. Κοιμητής Θεσσαλονίκης, Β. Βασιλειον Ν. Φάληρον, Γ. Γιαπιτζόγλου Άθήνα, Φρ. Ζαμπιλιάς Άθήνα, Π. Κοπέλλας Χαριόμη Σουδάκ, Άθηνά Ήλιάδων Παργατιά Άθηνών, Γ. Γιαννιμάς Γαργαλιάνοι, Σαράφης Ν. Σιθωνη, Κατίνα Βράβλα Πειραιώς, Α. Μονάτσος Άθήνα και Β. Λίσσαρης Άθήνα, κερδίζουν άνα έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».